

Arrest

nr. 300 321 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ine AUSLOOS
Léon Stynenstraat 75/C
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ine AUSLOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 november 2023 België binnen en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij in Frankrijk op 3 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 13 december 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 21 december 2023 in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013

van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III verordening) instemmen met het verzoek om terugname. Zij verzoeken verzoeker over te dragen via de luchthaven Charles-de-Gaulle.

1.2. Op 8 januari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 9 januari 2024 ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G.L.G., verder de betrokkene, die verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben, diende op 23.11.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. De betrokkene legde geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 11.12.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij eind september 2021 uit Ethiopië vertrok en via Soedan naar Libië reisde. De betrokkene verklaarde dat hij opnieuw naar Soedan reisde en van daaruit met een vals paspoort naar Frankrijk reisde. De betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk, maar een negatieve beslissing kreeg. De betrokkene verklaarde dat hij niet weet waarom hij een negatieve beslissing kreeg. Hij verklaarde dat hij in Parijs verbleef en later bij de grens. De betrokkene gaf aan dat hij geen goede sociaal assistent had in Frankrijk. De betrokkene verklaarde dat hij in november 2023 naar België kwam.

leidde tot twee treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk op 07.12.2022 en 03.02.2023.

Op 13.12.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Franse autoriteiten stemden op 21.12.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 11.12.2023 en verklaarde traditioneel gehuwd te zijn met G.W.W., vrouw, ca. 22 jaar oud, met de Ethiopische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Dembi Dollo. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 11.12.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat België het centrum van Europa is. Hij verklaarde dat hij voor België koos omdat er balans is. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij verklaarde dat hij alles daar heeft gezien en dat ze hem niet zullen aanvaarden en hij niet weet waar hij naartoe moet. Hij verklaarde dat hij de taal er niet kent en de sociaal assistenten er hem niet hebben geholpen. Hij verklaarde dat hij er lang heeft verbleven voor niets, en niet wil terugkeren. Hij verklaarde dat hij geen problemen heeft gehad met mensen of instanties in Frankrijk. Voorts verklaarde hij dat de behandeling in Frankrijk niet goed was. Hij verklaarde dat hij eerst drie maanden op straat verbleef en niets kreeg. Hij verklaarde dat hij na drie maanden naar een andere plaats werd gebracht, maar dat het daar ook niet goed was. De betrokkene gaf aan dat er veel racisme is. Hij gaf aan geen andere redenen te hebben van verzet tegen een terugkeer naar Frankrijk. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Franse instanties stemden op 21.12.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Franse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Frankrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage (Forum réfugiés), "Country Report: France – 2022 update", laatste update in 2023, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat hij in Parijs verbleef en later bij de grens. De betrokkene gaf aan dat hij geen goede sociaal assistent had in Frankrijk. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij verklaarde dat hij alles daar heeft gezien en dat ze hem niet zullen aanvaarden en hij niet weet waar hij naartoe moet. Hij verklaarde dat hij de taal er niet kent en de sociaal assistenten er hem niet hebben geholpen. Hij verklaarde dat hij er lang heeft verbleven voor niets, en niet wil terugkeren. Hij verklaarde dat hij geen problemen heeft gehad met mensen of instanties in Frankrijk. Voorts verklaarde hij dat de behandeling in Frankrijk niet goed was. Hij verklaarde dat hij eerst drie maanden op straat verbleef en niets kreeg. Hij verklaarde dat hij na drie maanden naar een andere plaats werd gebracht, maar dat het daar ook niet goed was. De betrokkene gaf

aan dat er veel racisme is. Hij gaf aan geen andere redenen te hebben van verzet tegen een terugkeer naar Frankrijk.

In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 60).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 60-61).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 95). Het aantal opvangplaatsen is de afgelopen jaren uitgebreid, van 98 564 plaatsen in 2020 naar 108 814 plaatsen in 2023 (blz. 102). Desondanks blijft het aantal plaatsen onvoldoende (blz. 103, 108).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat België het centrum van Europa is. Hij verklaarde dat hij voor België koos omdat er balans is. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij verklaarde dat hij alles daar heeft gezien en dat ze hem niet zullen aanvaarden en hij niet weet waar hij naartoe moet. Hij verklaarde dat hij de taal er niet kent. Hij verklaarde dat hij er lang heeft verbleven voor niets, en niet wil terugkeren. Voorts verklaarde hij dat de behandeling in Frankrijk niet goed was. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder wensen we te herhalen dat Frankrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene gaf aan dat er veel racisme is in Frankrijk. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen

dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 112-113). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Franse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 § 2 *juncto* 18 § 1 b) van de Dublin III Verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële en formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het een algemeen gekend feit is dat Frankrijk reeds 30 jaar een *“tirez votre plan”* politiek voert in verband met de opvang van asielzoekers. Hij citeert hiervoor een verklaring van professor migratierecht Ellen Desmet. Hij wijst erop dat hij in Frankrijk nooit informatie over de asielprocedure of bijstand van een advocaat gekregen heeft, dat hij er niet geïnformeerd werd omtrent de mogelijke procedures en dat hij slechts een kort interview kreeg waarbij men hem de vraag stelde waarom hij zijn herkomstland is ontvlucht. Hij vervolgt dat hij er evenmin de gepaste medische hulp voor zijn fysieke en psychische gezondheidsproblemen te hebben gekregen. Het feit dat de Franse autoriteiten ingestemd hebben op grond van artikel 18, lid 1, d) van de Dublin III Verordening wijst er volgens hem op dat zijn asielverzoek er werd afgewezen. Hij herhaalt dat hij geen informatie over de procedure kreeg en dat hij evenmin op de hoogte gebracht werd van die afwijzing.

Door in de bestreden beslissing te wijzen op de wetgeving in Frankrijk, wordt er volgens hem niet voldoende concreet nagegaan of Frankrijk werkelijk de minimumnormen betreffende verzoeken tot internationale bescherming naleeft. Uit zijn ervaringen blijkt het tegendeel nu hij niet afdoende de kans heeft gekregen om de redenen van zijn aanvraag om internationale bescherming uiteen te zetten. Hij werd er onmenselijk behandeld en kreeg niet steeds een opvangplek aangeboden. Volgens hem respecteren de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure niet. Dat Frankrijk het EVRM ondertekende betekent niet dat het EVRM gerespecteerd wordt. Hij meent dat de Franse autoriteiten zijn verzoek niet onderwerpen aan een individueel onderzoek.

Ten slotte herhaalt hij dat hij heeft aangetoond dat de Franse autoriteiten hem niet op een menswaardige wijze behandelen, dat de opvangomstandigheden er erg moeilijk en precair blijven en dat er dan ook sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing geen informatie geeft op basis van recente verlagen afkomstig van onafhankelijk rechtsbronnen. De verwerende partij heeft volgens hem de feitelijke gegevens niet correct geïnterpreteerd en is op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen.

2.3.2. Beoordeling

2.3.2.1. Verzoekers kritiek is er in essentie op gericht dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij zijn overdracht aan Frankrijk, omwille van het feit dat de Franse autoriteiten de minimumnormen betreffende verzoeken tot internationale bescherming niet naleven.

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit het artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van zijn overdracht aan Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv.

EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer hij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.3.2.2. De vraag die zich *in casu* stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Frankrijk voor Dublinterugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-Verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

Tijdens het Dublinverhoor verklaart verzoeker dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk in februari 2023, dat dit werd afgewezen en dat hij niet weet waarom hij er een negatieve beslissing kreeg. Hij voegde toe dat hij geen goede sociaal assistent had en de beslissing kreeg in juni 2023. Gevraagd of er redenen zijn die een verzet tegen zijn overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen, antwoordde hij dat hij er alles heeft gezien, dat ze hem er niet zullen accepteren, hij niet weet waar hij naartoe moet gaan, hij de taal niet kent, de sociale assistenten hem niet geholpen hebben en dat hij er lang verbleven heeft voor niets. Op de vraag of hij problemen heeft gekend met mensen of instanties in Frankrijk, antwoordde verzoeker ontkennend. Gevraagd hoe de behandeling in Frankrijk was, antwoordde hij *“de behandeling was niet goed. De eerste drie maanden was ik op straat en ik kreeg niets. Na drie maanden werd ik naar een ander plats gebracht. Daar was het ook niet goed. Er is daar veel racisme”* (Verklaring DVZ, 11.12.2023, punten 35 en 39). Verzoeker verklaarde dat hij in Frankrijk aankwam in december 2022 en dat hij daar verbleef tot 2 november 2023. Hij zou er in Parijs hebben verbleven en de laatste maanden aan de grens. (*ibid*, punt 42)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Frankrijk *“Country Report: France – 2022 update”*, met

laatste update in 2023, zoals dit tot stond kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport), dat zich in het administratief dossier bevindt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Franse autoriteiten op 21 december 2023 hebben ingestemd met de terugname van verzoeker en dit op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening. Dit akkoord is, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet genomen op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III Verordening en de vermelding van dit laatste artikel op de eerste pagina van de bestreden beslissing betreft, zoals ook aangegeven in de verweernota, een materiële vergissing. Artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening luidt als volgt: "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Middels hun akkoord hebben de Franse autoriteiten te kennen gegeven dat het verzoek om internationale bescherming in behandeling is. Verzoeker beweert weliswaar een negatieve beslissing gekregen te hebben, doch legt deze niet voor. Hiernaar bevestigd ter terechtzitting geeft zijn raadvrouw aan deze beslissing niet in haar bezit te hebben. Dat er een negatieve beslissing zou zijn genomen, vindt aldus geen steun in de stukken van het administratief dossier. Waar verzoeker benadrukt dat zijn asielaanvraag in Frankrijk reeds werd afgewezen, werd in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende gemotiveerd: "De Franse instanties stemden op 21.12.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Franse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Frankrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."

Op basis van het rapport over internationale bescherming in Frankrijk van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, Elena Wolf en Laurène Delage, "Asylum Information Database - Country Report - : France – 2022 Update", laatste update op 11 mei 2023, (hierna AIDA-rapport genoemd), voert de verwerende partij wel degelijk een grondige, uitgebreide en actuele analyse uit van de situatie van verzoekers om internationale bescherming die aan Frankrijk worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure. Hierbij bespreekt de verwerende partij zowel de procedure *an sich*, alsook de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing: "(...)In het rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als alle andere verzoeken om internationale bescherming (blz. 60).

In het rapport wordt de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld beschreven wat opvang en bijstand betreft. Naast de luchthaven van Roissy-Charles de Gaulle is een noodopvangcentrum van het Red Cross gevestigd, dat voorziet in begeleiding van personen die via de luchthaven worden overgedragen. De politie of luchthavendiensten verwijzen de overgedragen personen door naar het centrum. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen de betrokkenen een document waarop wordt vermeld bij welke prefectuur zij zich moeten aanmelden. De personen moeten op eigen kracht naar de prefectuur reizen, dat ver van de luchthaven kan gelegen zijn. In het rapport wordt vermeld dat overgedragen personen met praktische problemen kunnen worden geconfronteerd wat opvang betreft (blz. 60-61).

Het Office français de l'immigration et de l'intégration (OFII) is de instantie die bevoegd is voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Alle verzoekers worden naar het OFII doorverwezen na registratie en het OFII onderzoekt of iemand recht heeft op opvang. Ten gevolge van problemen met de opvangcapaciteit kan het OFII niet alle verzoekers onderbrengen in een opvangcentrum en wordt opvang verstrekt rekening houdend met de individuele omstandigheden en kwetsbaarheden van een persoon. Er zijn verschillende types opvangcentra in Frankrijk: CAES (centres d'accueil et d'évaluation des situations) waar een snelle beoordeling van de situatie van een persoon plaatsvindt met het oog op doorverwijzing; CADA (centres d'accueil pour demandeurs d'asile), de opvangcentra voor alle verzoekers met uitzondering van de personen die zich in Frankrijk in de Dublinprocedure bevinden; en HUDA (lieux d'hébergement d'urgence pour demandeurs d'asile), die ook bestemd zijn voor alle verzoekers (blz. 95). Het aantal opvangplaatsen is de afgelopen jaren uitgebreid, van 98 564 plaatsen in 2020 naar 108 814 plaatsen in 2023 (blz. 102). Desondanks blijft het aantal plaatsen onvoldoende (blz. 103, 108).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Voorts motiveert de verwerende partij aangaande verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn Dublininterview als volgt: "De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat België het centrum van Europa is. Hij verklaarde dat hij voor België koos omdat er balans is. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij verklaarde dat hij alles daar heeft gezien en dat ze hem niet zullen aanvaarden en hij niet weet waar hij naartoe moet. Hij verklaarde dat hij de taal er niet kent. Hij verklaarde dat hij er lang heeft verbleven voor niets, en niet wil terugkeren. Voorts verklaarde hij dat de behandeling in Frankrijk niet goed was. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder wensen we te herhalen dat Frankrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene gaf aan dat er veel racisme is in Frankrijk. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Frankrijk. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Frankrijk. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Franse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Franse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Franse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Franse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding

geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers, maar de passende toegang tot gezondheidszorg is in de praktijk beperkt. Wanneer de materiële opvangvoorzieningen worden ingetrokken of beperkt, blijft de toegang tot gezondheidszorg gegarandeerd. Het AIDA-rapport vermeldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Sinds 2019 geldt een wachtperiode voor verzoekers: zij moeten ten minste drie maanden in Frankrijk verblijven alvorens zij toegang krijgen tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk minder toegankelijk is geworden voor verzoekers en er sprake kan zijn van vertraging van behandeling en moeilijkheden voor het identificeren van kwetsbaarheden. Personen die nog wachten op de ziekteverzekering en die snel gezondheidszorg nodig hebben, kunnen terecht bij de PASS-centra bij de openbare ziekenhuizen (blz. 112-113). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië)."

De verwerende partij komt aldus tot de conclusie dat de bronnen die voorhanden zijn en die onder meer de Franse procedure, de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de procedure en/of onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Door vaagweg te beweren dat er zich systeemfouten voordoen in Frankrijk, zich hiervoor niet te baseren op objectieve en andersluidende landeninformatie en bovendien verkeerde conclusies te trekken uit een citaat van professor Ellen Desmet – zij doet in tegenstelling tot wat verzoeker beweert geen uitspraak over het asiel- en opvangsysteem in Frankrijk – is verzoeker niet in staat voorgaande vaststellingen van de verwerende partij te ontkrachten.

Door in zijn middel een aantal problemen te verwoorden zonder deze *in concreto* aannemelijk te maken, toont verzoeker niet aan dat de verweerder geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van

verzoeker aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

Prima facie maakt verzoeker met zijn betoog geen schending van artikel 3.2. van de Dublin III Verordening, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.3.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

I. FLORIO